

Sygn. akt III AUa 353/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Anna Polak (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2012 r. w Szczecinie

sprawy M. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 marca 2012 r. sygn. akt IV U 124/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 353/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 9 stycznia 2012r. odmówił ubezpieczonemu M. H. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach podnosząc, że ubezpieczony nie legitymuje się co najmniej 15 - letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uznał ubezpieczonemu okresu pracy w warunkach szczególnych od 10 stycznia 1978r. do 6 czerwca 1993r. na stanowisku specjalisty ds. chemizacji i nawożenia na podstawie świadectwa wystawionego przez A. W. R. S. P. O. T. w K., ponieważ w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, takie stanowisko nie zostało wymienione.

Ubezpieczony M. H. nie zgodził się z decyzją organu rentowego, wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury i zaliczenie stażu pracy od 10 stycznia 1978r. do 6 czerwca 1993r. do pracy w szczególnych warunkach na stanowisku magazyniera środków chemicznych i specjalisty ds. chemizacji i nawożenia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 6 marca 2012 r., oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 9 stycznia 2012 r., znak (...).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Ubezpieczony M. H. urodził się 5 grudnia 1951 r. W dniu 28 listopada 2011 r. złożył wniosek do organu rentowego o ustalenie uprawnień do wcześniejszej pracowniczej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie, sąd pierwszej instancji wskazał, że przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Ze świadectwa pracy wystawionego przez A. W. R. S. P. O. T. w K. wynika, że ubezpieczony w okresie od 10 stycznia 1978 r. do 6 czerwca 1993 r. pracował na stanowisku specjalisty ds. chemizacji i nawożenia, natomiast z zeznań świadków, W. L. i W. S., któremu Sąd Okręgowy dał wiarę wynika, że ubezpieczony pracował w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku magazyniera środków chemizacyjnych.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji przeprowadzone podstępowanie dowodowe, a w szczególności zeznania przesłuchanych świadków, jak również dołączone do sprawy akta osobowe ubezpieczonego potwierdziły, że pracował on na stanowisku magazyniera i starszego specjalisty ds. chemizacji. Zarówno stanowisko specjalisty ds. chemizacji i nawożenia, jak również magazyniera nie jest wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach oraz w wykazie B Dziale VIII pod pozycją 3 zarządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983r. jako praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy w swoich rozważaniach podkreślił, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym przysługującym pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz pracowali w szkodliwych warunkach.

Skoro ubezpieczony nie wykazał, że pracował przez okres co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze to nie spełnia łącznie wszystkich przesłanek do uzyskania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej.

Brak jednej z przesłanek do nabycia prawa do emerytury jest równoznaczny z brakiem uprawnień do tego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie apelację wniósł ubezpieczony M. H., wdanemu rozstrzygnięciu zarzucił:

- błędy w ustaleniach faktycznych mając e istotny wpływ na kierunek rozstrzygnięcia przede wszystkim poprzez pominięcie wykazywanego przed organem i w toku postępowania faktu, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu § 1 pkt 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

- nie rozważenie w sposób wszechstronny i zupełny materiału dowodowego w sprawie skutkujące naruszeniem art. 184 ustawy o emeryturach i rentach przez stwierdzenie, że skarżący nie spełnia przesłanek w tym przepisie określonych uprawniających go do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach .

Uzasadniając tak postawione zarzuty apelacyjne, apelujący podniósł, że Sąd pierwszej instancji rozpatrując jego odwołanie, oddalił je stwierdzając, że przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło, że ubezpieczony w spornym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze na stanowisku magazyniera i starszego specjalisty ds. chemizacji, które to prace jednak nie są wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach oraz w wykazie B Dziale VIII pod pozycją 3 zarządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 r. jako prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zdaniem apelującego rozstrzygnięcia organu rentowego i Sądu pierwszej instancji naruszają prawo w zakresie uniemożliwiającym obiektywnie uznanie ich jako mieszczące się w granicach uznania administracyjnego i zasady bezstronnego oraz wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie. Dalej podał, że przedmiotem oceny organu i Sądu pierwszej instancji w niniejszej sprawie winny być nie tylko zapisy na dokumentach przedstawionych przez skarżącego i brak dokumentacji w archiwach, ale przede wszystkim ocena, jaką pracę wykonywał ubezpieczony celem ustalenia, czy ta praca wykonywała była w szczególnych warunkach. W żadnym miejscu ani organ rentowy ani Sąd pierwszej instancji nawet nie usiłowały podjąć jakichkolwiek czynności mających na celu dokonanie ustaleń, które są miałyby decydujące znaczenie dla ustalenia czy spełnione zostały przesłanki z art. 184 pkt. 1 ppkt 1 ustawy o emeryturach i rentach w związku z art. 32 ust. 4 tej ustawy, skoro ten ostatni przepis wprost stanowi o „rodzaju prac lub stanowisk”.

Kontynuując apelujący podniósł, iż poza sporem jest ustalona okoliczność, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę w magazynie środków chemicznych, co należało uznać, iż wykonywał on pracę w warunkach szczególnych warunkach, a obowiązkiem organu i sądu było ewentualne przypisanie tej pracy nazewnictwa objętego przywoływanymi wykazami stanowisk pracy .

Dalej podał, że skoro praca apelującego polegała na przyjmowaniu i wydawaniu środków chemicznych do ochrony i do nawożenia roślin, dezynfekcji, dezynsekcji itp. to musiała ona niewątpliwie być wykonywana w szczególnych warunkach. Powyższe wynika już z powszechnej wiedzy - na co nie trzeba wiadomości szczególnych, lecz przeprowadzenia przez sąd właściwego postępowania dowodowego z przesłuchania świadków występujących w procesie - iż w latach

obejmujących sporny okres w niniejszej sprawie stosowano opisane wyżej środki chemiczne o najwyższym stopniu szkodliwości dla zdrowia ludzi i zwierząt.

Wskazówką, jak dalece praca ubezpieczonego była obciążona szkodliwością dla zdrowia, jest uwidoczniony na jego świadectwie pracy, obejmującym sporny zapis o przysługiwaniu skarżącemu szczególnego rodzaju dodatku zdrowotnego wynikającego z wymogów zachowania obowiązujących zasad bezpieczeństwa i higieny pracy ze środkami toksycznymi tj.: 2,5 litra mleka dziennie. Właśnie mleko przyznawane ówczasie (jak i po części obecnie) jest uznawane jako bezpośredni środek neutralizujący skutki przebywania człowieka w otoczeniu oparów i pyłów powodujących, czy też mogących spowodować zatrucie chemiczne organizmu.

Uszło uwadze Sądu Okręgowego - w szczególności organu rentowego posiadającego pełną dokumentację ubezpieczonego - że wieloletnia praca skarżącego jako magazyniera w/w środków chemicznych i specjalisty ds. chemizacji (określającego dawkowanie wydawanych środków) nie pozostała bez wpływu na dalszy stan zdrowia ubezpieczonego, któremu dokuczają różne dolegliwości, w szczególności obecnie wysokie nadciśnienie.

Jednocześnie dualizm funkcji jakie apelujący pełnił tj.: magazyniera środków chemicznych i specjalisty ds. chemizacji, pozostaje bez wpływu na fakt, że skarżący stale i w pełnym wymiarze wykonywał w spornym okresie pracę w szczególnych warunkach, a praca ta odpowiada nazewnictwu przyjętemu Zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. (NK 144-16/88) w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, obowiązującym w dniu wydania (03.03.1997 r.) ubezpieczonemu świadectwa wykonania pracy w szczególnych warunkach w miejsce uchylonego Zarządzenia Nr 55 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (Dz. Urz. Min. Roln. i GŻ Nr 3 poz. 7).

Dlatego zważywszy na wynikające już z treści uzasadnienia skarżonego wyroku ustalenia w zakresie opisu stanowiska pracy i funkcji zajmowanych w spornym okresie przez skarżącego, stosownie do treści ówczasie obowiązującego jak wyżej Zarządzenia Nr 16 Sąd pierwszej instancji miał możliwość stwierdzić, iż stanowisko pracy ubezpieczonego jako magazyniera środków chemicznych do ochrony i nawożenia roślin (w tym niewątpliwie pylistych nawozów rolniczych i toksycznych środków ochrony roślin) oraz środków dezynfekcyjnych . dezynsekcyjnych „itp.” - mieści się w pojęciu zawartym w Załączniku Nr 1 obejmującym Wykaz Stanowisk Pracy, punkt B (Stanowiska pracy występujące w zakładach rolnictwa leśnictwa, branży przemysłowych Załączniku Nr 1 obejmującym Wykaz Stanowisk Pracy, punkt B (Stanowiska pracy występujące w zakładach rolnictwa leśnictwa, branży przemysłowych leśnictwa i przemysłu rolno-spożywczego, równoważne pracom wykonywanym w szczególnych warunkach - w Działach: I Górnictwa II Energetyki, III Hutnictwa i Przemysłu Metalowego, IV Chemii, V Budownictwa i Produkcji Materiałów Budowlanych, VII Przemysłu Lekkiego, VIII Transportu i Łączności, IX Gospodarki Komunalnej, XI Przemysłu Poligraficznego, XII Służby Zdrowia i Opieki Społecznej, XIV Prac Różnych) :

• Dział IV. W chemii, poz. 40 - Prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych -pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych, pkt. 4. robotnik magazynowy

lub

• Dział XIV. Prace różne , poz. 6 - Prace ekip dezynfekcyjnych, dezynsekcyjnych i deratyzacyjnych, pkt 4. magazynier środków dezynfekcyjnych, dezynsekcyjnych i deratyzacyjnych.

Tak argumentując, apelujący wniósł o zmianę wydanego orzeczenia oraz decyzji organu rentowego i orzeczenie co do istoty sprawy.

Organ rentowy nie ustosunkował się do apelacji ubezpieczonego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż ustalenia sądu pierwszej instancji nie są dla sądu odwoławczego wiążące, stąd też obowiązek dokonywania ustaleń istnieje niezależnie od tego, czy wnoszący apelację podniósł zarzut dokonania wadliwych ustaleń faktycznych lub ich braku (tak w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 23 marca 1999 roku, sygn. III CZP 59/98, OSNC z 1999 r., nr 7-8, poz. 124). Dlatego też w ramach własnych ustaleń faktycznych Sąd Apelacyjny ustalił na podstawie art. 382 k.p.c., że ubezpieczony w dacie złożenia wniosku o emeryturę tj. na dzień 28 listopada 2011 r. ukończył 60 lat, legitymował się co najmniej 25 letnim okresem zatrudnienia, rozwiązał stosunek pracy z dniem 5 grudnia 2011 r., nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Jednocześnie jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 7 czerwca 1993 r., wystawionego przez Państwowe Gospodarstwo Rolne w Ś. ubezpieczony od 16 października 1972 r. do 7 czerwca 1993 r. zajmował stanowisko magazynier- st. specjalista. Zaś ze świadectwa z dnia 3 marca 1997 r., wynika, że w spornym okresie był zatrudniony na stanowisku specjalisty ds. chemizacji i nawożenia.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenie czy ubezpieczony legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że apelujący nie spełnił warunku posiadania piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zaś apelujący nie przedstawił żadnych argumentów, które twierdzenia te mogłyby podważyć.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie są przepisy art. 184 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (ustawy emerytalnej Dz. U, z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późniejszymi zmianami) w związku z regulacjami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), wydanego na podstawie art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. nr 40, poz. 267 ze zm.) – określające przesłanki nabycia emerytury wcześniejszej w związku z pracą w warunkach szczególnych przez ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach, są osoby zatrudnione przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.). Przy czym dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. (wyrok Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2010 roku, sygn. II UK 21/10, LEX nr 619638). Zatem decydującą rolę przy analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod jedną z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w

tymże rozporządzeniu. Przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia stanowi zresztą, że akt ten ma zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4 - 15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do niego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10). Prace magazyniera środków chemicznych, jak i starszego specjalisty ds. chemizacji i nawożenia, nie są wymienione, w powyżej powołanych aktach prawnych tym samym nie można uznać, że apelujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach, co zasadnie wskazał sąd pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny poddał również analizie wskazywane przez ubezpieczonego przepisy zarządzenia Nr 55 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (Dz. Urz. Min. Rol. i GŻ. Nr 3 poz.7) a także następnie obowiązującego zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRw.1988.2.4). Również i te przepisy nie pozwalają na uznanie, że praca ubezpieczonego była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych pozwalających na skorzystanie z prawa do emerytury w wieku obniżonym, a to z uwagi na niemożność zaliczenia stanowiska ubezpieczonego do prac tam wymienionych. Już tylko na marginesie zauważyć należy, że z żadnego z dokumentów nie wynika aby ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace w ekipach dezynfekcyjnych, deratyzacyjnych, co dawałoby możliwość zakwalifikowania jego pracy do Działu XIV zarządzenia Nr 16 z dnia 31 marca 1988 r., czy też aby wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace rozładunkowe, załadunkowe surowców, półproduktów i wyrobów gotowych, pylistych, toksycznych, żrących, parzących, wybuchowych (żaden ze świadków na stałość takich prac nie wskazał).

Odnosząc się w tym miejscu do przedłożonego przez ubezpieczonego dokumentu w postaci świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wystawionego przez A.W.R.S.P.OT K. z dnia 3 marca 1997 r., z którego wynika, że M. H. w okresie od 16 października 1972 r. do 7 czerwca 1993 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku specj. ds. chemizacji i nawożenia wymienionego w wykazie B dział VIII poz. 3 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 55 MRiGŻ z dnia 14 lipca 1983 r. to wskazać należy, że dokument w postaci świadectwa pracy nie jest dokumentem abstrakcyjnym, w tym sensie, że treści z niego wynikających choćby były wątpliwe w świetle innych dowodów, należy bezwarunkowo przyjmować za prawdziwe. Świadectwo pracy, podobnie jak i inne dowody podlega weryfikacji co do zgodności z prawdą w kontekście całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. W razie więc wszczęcia postępowania sądowego (zob. art. 473 § 1 k.p.c.), toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym, dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a ZUS kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki nie może być sporządzony (teza 1 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 r., III AUa 2474/03, LEX nr 151770; zob. też wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98 z glosą 1 T. Bińczyckiej-Majewskiej oraz z dnia 7 października 2003 r., II UK 87/03, OSNP 2004/14/248). W związku z powyższym prawidłowo sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z zeznań świadków, celem dokonania stosownej weryfikacji wydanego świadectwa pracy. Jak wynika z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków W. L. i W. S. ubezpieczony oprócz wydawania środków ochrony roślin, zajmował się też czynnościami administracyjnymi (miał dużo pracy związanej z wypełnianiem dokumentacji – tak zeznania świadka W. L. k/27). Świadek W. L. zeznał również, że ubezpieczony prowadził kartoteki związane z wydawaniem i przyjmowaniem towarów, co czynił w odrębnym pomieszczeniu. Nadto wskazał, że kiedy odbywała się dostawa środków do chemizacji to ubezpieczony miał przydzielonych pracowników, do przenoszenia tych środków. Świadek W. S. natomiast zeznał, że ubezpieczony miał małe pomieszczenie, w którym prowadził dokumentację związaną z przyjęciem środków chemicznych i ich wydaniem. (k-27-28). Tym samym, brak jest podstaw do uznania, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach. W szczególności w spornym okresie nie pracował, także stale w pełnym wymiarze przy załadunku i wyładunku substancji **pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych. Podkreślić należy, że świadkowie zeznający w sprawie opisali, że środki chemiczne były w szklanych opakowaniach i dodatkowo zabezpieczone**

były tekturą. Były też opakowania metalowe oraz z tworzywa sztucznego – zeznania świadków k. 28, 28 verte.

Natomiast co do podnoszonej przez apelującego okoliczności, że z uwagi na charakter pracy otrzymywał mleko, które miało służyć do neutralizacji toksyn, to Sąd Apelacyjny zauważa, że gospodarstwo rolne, w którym pracował ubezpieczony zajmowało się nie tylko produkcją rolną, ale także hodowlą zwierząt więc mleko mogło być przydzielane jako deputat, a nie jak twierdzi ubezpieczony neutralizator substancji chemicznych. Zresztą ze świadectwa pracy znajdującego się na karcie 5 akt rentowych nie wynika, aby mleko które ubezpieczony dostawał było wydawane z powodu jego pracy w warunkach szczególnych, a jedynie jako dodatek bez wskazania jego charakteru.

Reasumując, jakkolwiek prace ubezpieczonego wiązały się z przebywaniem wśród substancji chemicznych, to nie można ich zakwalifikować rodzajowo do żadnej z prac wymienionych w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r., a skoro tak, to nie jest możliwe uznanie, że ubezpieczony legitymował się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, co uprawniałoby go do uzyskania emerytury w wieku obniżonym.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak